

Net uit (week 49)

Anthony McCarten, *De dood van een superheld*, in een Nederlandse vertaling van **Dennis Keesmaat** en **Monique Eggermont** verschenen bij [Querido](#) (oorspronkelijke titel: *Death of a Superhero*)

Een boek dat zich laat lezen als een film – zo werd *De dood van een superheld* ons gepresenteerd. Het bleek een indrukwekkend verhaal met angstaanjagende, confronterende scènes en hilarische dialogen.

Hoofdpersoon Donald is een jongen van deze tijd, die tobt met alledaagse dingen – zijn ouders, vriendschap – maar toch vooral met het feit dat hij kanker heeft. Bovendien heeft hij nog nooit een vriendinnetje gehad. Vanwege zijn suïcidale neigingen krijgt hij te maken met een psychiater, die oprechte genegenheid voor de jongen opvat. Met de dood voor ogen is Donald in staat de motieven van anderen loepzuiver te doorzien en neemt hij geen blad voor de mond. Hij heeft immers niets te verliezen.

Tijdens het lezen vat je niet alleen diepe sympathie op voor Donald, maar ook voor zijn ouders, zijn broer en vooral voor zijn psychiater. Het zijn allemaal mensen van vlees en bloed, die onder invloed van Donald veranderen.

Het is een boek dat je bijblijft, omdat de auteur steeds net iets verder gaat dan je zou verwachten. Bovendien spat de (wrange) humor van de bladzijden. Zo voelt Donald zich bijvoorbeeld na een operatie:

Alsof elk deel van zijn lichaam tegelijkertijd geopereerd is en daarna weer dichtgenaaid, maar pas nadat de chirurgen al hun instrumenten in hem hebben achtergelaten, een besteklade vol onoplettendheden die omgekeerd en in zijn gemangelde lichaam genaaid is. Elke beweging veroorzaakt een vreselijk gerinkel, scherpe lemmeten die tegen

Boekvertalers

Over het vak, de vertaler, de wereld en het boek

<http://www.boekvertalers.nl>

supergevoelige organen drukken. Een scalpel tegen zijn ruggengraat houdt hem op zijn plek, een schaar staat op het punt zijn ingewanden te belagen, achter zijn ogen is een ijzerzaagje al aan het werk, het schraapt, snijdt, zaagt.

De filmische opzet en de soms ultralange zinnen maakten het boek hier en daar lastig te vertalen, maar het raakte de vertalers diep en ze hebben er met meer dan gemiddeld plezier aan gewerkt.